

Девојката отвърна нѣщо съ тихъ, засраменъ гласъ и прина да принесе още храна за трапезата. Следъ малко влѣзе, като държеше въ дѣсната си рѣка блюдо съ овчо сирене, а въ лѣвата крондилче съ медовина. Следъ това ромейската имъ прислужница внесе печена мисирка, пушено свинско и сушена риба. Червено вино обилно се пѣнѣше въ емайлиранитѣ кани.

— Здравица ти! — каза Белота и дигна сребърния си кубокъ.

— Здравица ти! — отвърна болярътъ и дигна своя, златенъ, обсипанъ съ елмазчета и рубини.

Нѣкой почука на вратата. Втурна се прислужницата.

— Деспотъ Борилъ!

Всички скочиха на крака. На прага се появи единъ високъ, слабъ момъкъ, съ тънки свѣтли коси, които небрѣжно се спущаха до раменетѣ му. Той свали кожената си шапка.

— Нося ви радость! — каза. — Царьтъ има момче!

Въ оживенитѣ викове, които последваха възклицанието му, никой не забеляза хладния коравъ погледъ, който деспота хвърли на Иванко.

— Кога? — попита смаяна ромейката. — Защо не ме извикаха въ палата? У насъ, при такъвъ случай, се събиратъ най-знатнитѣ жени около Августата.

Князь Белота мълчеше. По-силно отъ всѣкога го упари мѣката на самотния му домъ. Вече втори синъ имаше царьтъ, а той...

Борилъ бѣше използувалъ радостния случай, за да мине край Белотови и да види младата княгиня. Богатствата на князь Алецко бѣха твърде необходими за тайнитѣ замисли на честолюбивия деспотъ. Присѣтствието на Иванко го накара да пламне отъ гнѣвъ. Той не се съмняваше, че въпрѣки всичкитѣ си чувства къмъ Зоя, хитриятъ беденъ боляръ ще предпочете Алцековитѣ имоти предъ всички съблазни на ромейката.

— Почети трапезата ни, деспоте, — каза Белота и здрависа високия гостъ.

Борилъ погледна крадешкомъ младата княгиня, която